

[Else Zeuthen.]

ærede justitsminister, for at ministeren kan få lejlighed til overfor tinget at tilvejebringe en klaring på det spørgsmål, hvor langt vi i dette land er kommet i retning af kontrol med folks meninger.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlems spørgsmål lyder således: Hvilke oplysninger kan justitsministeren give i anledning af den af politiets efterretningstjeneste beordrede henvendelse på trykkeriet, hvor Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed lader sit medlemsblad trykke?

Om de nærmere omstændigheder vedrørende den henvendelse, som har givet anledning til det ærede medlems spørgsmål, kan jeg oplyse, at efterretningstjenesten, der må holde sig orienteret bl. a. ved læsning af dagspressen, fagblade m. v., herunder også foreningers medlemsblade, en gang i maj eller juni, altså for ca. et halvt år siden, blev opmærksom på, at man ikke igennem nogen tid havde set medlemsbladet for Kvindernes internationale Liga for Fred og Frihed. Man anmodede telefonisk politiet i Slagelse om at skaffe de seneste eksemplarer af bladet, og nogen anden opgave fik politiet ikke. Når man ringede til Slagelse, skyldes det, at bladet, som det fremgik af ældre blade, blev trykt dér, og man regnede derfor med den mulighed, at politiet havde eksemplarer af bladet ligeså, afleveret af bogtrykkeren.

Forholdet er nemlig det, at bogtrykkerne i henhold til presselovens § 3 har pligt til at aflevere et eksemplar af alle periodiske skrifter, som udleveres fra trykkeriet, til politiet inden en time efter udleveringens påbegyndelse. Det er senere konstateret, at bogtrykkeren ikke havde overholdt afleveringspligten. Det vidste vedkommende politimand ikke noget om, og han har åbenbart slet ikke haft afleveringspligten i tankerne, for da han henvendte sig til bogtrykkeren og bad om nogle eksemplarer af bladet, nævnte han intet derom, men lod sig afvise, da bogtrykkeren var uvillig til at udlevere ham bladene, og tog hjem med uforrettet sag. Han havde som nævnt ingen anden opgave end at skaffe bladet; han søgte ikke at få nogen oplysning af bogtrykkeren og fik heller ingen. Bogtrykkeren viste ham et

eksemplar af bladet, og i tilknytning hertil udveksledes mellem ham og politimanden nogle bemærkninger, hvis indhold politimanden ikke husker. Ifølge bogtrykkerens forklaring til „Ekstrabladet“ var det ham, der spurgte politimanden, om denne kendte nogen af foreningens medlemmer, hvilket han benægtede, ja, han kendte end ikke det ærede medlem, der i dag spørger.

Der er efter mit skøn ikke grundlag for i anledning af det passerede at behøjde nogen noget. At man i stedet for at abonnere på en del blade, som man har en vis interesse i at følge med i, gør brug af de eksemplarer, der ifølge presseloven skal afleveres til politiet, forekommer mig kun naturligt. Efterretningstjenesten har jo interesse i at følge udviklingen indenfor fredsforeningerne gennem læsning af offentligt tilgængelige kilder, derunder foreningernes egne medlemsblade. Det har nemlig interesse at følge de bevægelser og strømninger, som også udefra gør sig gældende i disse foreninger. Det kan ske ved hjælp af de nævnte åbne kilder, uden at man derved går foreningerne eller deres medlemmers rettigheder for nær. Det har man efter min opfattelse heller ikke gjort i det foreliggende tilfælde.

Else Zeuthen: Jeg behøver næppe at sige, at den højtærede justitsministers svar ikke tilfredsstillede mig. Jeg tror heller ikke, at det vil virke dæmpende på den uro, som hele denne sag har vakt ude i befolkningen. Jeg vil blandt andet fremføre, at det var en kriminalbetjent, som hentede disse blade; jeg ved ikke, om det ikke spiller en rolle, at kriminalbetjenten ikke modtog nogle blade, og at trykkeriet heller ikke siden er blevet mindet om sin afleveringspligt.

Jeg finder, at jeg ikke har fået svar. Jeg vil spørge den højtærede justitsminister, om han vil give mig et svar på det vigtige spørgsmål, som hele denne diskussion ude i landets presse har rejst, nemlig om det virkelig er meningen, at alvorligt arbejdende fredsforeninger på den rene mistanke om infiltration skal være underkastet efterretningstjenestens kontrol. Jeg vil i hvert fald mene, at der vil rejse sig en stærk uvilje her i dette land mod en sådan undersøgelse og mod en sådan kontrol. Jeg vil også mene, at der vil være stemning for at